

„Akstrakcija“ (ibid.) postavlja neumjesno pitanje o aktu nastanka (Entstehungsakt), izolirajući i akcentuirajući u kretanju momenat „beskonačnog progressa“ (unendlicher Progress), i pitajući: „tko je stvorio mog oca, tko je stvorio njegovog djeda etc.?”

Naspram ove „apstraktivne“ svijesti „socijalistički čovjek“ (1. c., str. 546), koji je doista čovjek, jer se njegova „esencija“ podudara s njegovom „egzistencijom“, jer se u njega „bit“ i „tubitak“ poklapaju, sagledava, zapravo uopće tek *može* sagledati, da je „beskonačni progres“ samo „jedna strana“ (1. cit., str. 545) procesa kojeg bitnu, drugu stranu, — stranu koja pronosi čitav proces — sačinjava „samorađanje“, „samotvorenje“ i „samokretanje“. [Valja upozoriti da se, hegelovski, naspram „loše beskonačnosti“, proces uvijek odvija u „krugu“, i to u krugu strogog „sistema“, jer se ono što je bilo *o sebi* na kraju poklapa s onim što je *o sebi i za sebe* (An-und-für-sich-sein)].

Marx navodi *Aristotela*: „rođen si od svog oca i majke, dakle, u tebi je ob-rođavanje [„Begattung“, kaže Marx: u smislu oplodnje, zametanja, parenja, pravljenja djeteta, V. S.] dvaju ljudi, dakle rodni akt (Gattungsakt) ljudi proizveo čovjeka“ (1. c., str. 546)¹⁸. Te Marx zaključuje: „Vidiš, dakle, da čovjek i fizički svoj tubitak (Dasein) zahvaljuje čovjeku“

¹⁸ Igra riječi u ovom tekstu uopće upućuje na to zašto je Marxov termin „Gattung“ (genus) i rodno biće (Gattungswesen) toliko važan za njegove radove, specijalno rane razvojne periode, kao uostalom i za Feuerbacha, od kojeg ga neposredno preuzima. Biologijski aspekt je, naravno, tu sasvim prekratak za tumačenje. U „rodu“, kao i u Hegelovom „pojmu“, kao i onom što pojmu u „zbilji“ odgovara, onom „realnom fundamentu“ pojma, „životu“ pojma, u „biti“ (escenciji), skriva se priroda, fiziis, kao roditeljica (m a t e r), rast, generator (-naspram: generatum), generatio koja je generatio aequivoca, a ne po nekom drugom.